

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

כף רגלה צרבה את ירכו והוא סילק אותה ממנו בתנועה גסה. קטרינה התכווצה והמשיכה לנחור.

החדר – חדר של פעם בשבוע, שבמרכז תפארתו הזולה, ממוזגת האוויר, עמדה המיטה – היה מוצף עכשיו באור עגום של אחר צהריים קיצי.

טלי נאחז במסעד הכסא וממנו עבר לשולחן, ואחר כך גישש את דרכו לאורך הקיר עד שהגיע לחדר האמבטיה. הוא הצמיד את פיו לברז. למים היה טעם חלודה. הוא נעל את הדלת ושכב באמבטיה הריקה שהייתה קצרה מידי. מגע החרסינה צינן את עורפו.

פתאום עלה והופיע רעש מסוק שהלך והתקרב עד שזעזע את הקירות וטלטל את המראה.

טלי יצא מחדר האמבטיה אל החדר. קטרינה ישבה בקצה המיטה, עטופה בסדין והביטה במסוק החונה בשמיים שמול המרפסת וחרטומו נטוי קדימה. איש לבוש כתום השתלשל מהמסוק על כבל. יד נשלחה מתוך המים האפורים.

"זה התחיל מזמן?" צעק טלי לתוך רעש האוויר המתרסק.

"אל תדאג, צעקה קטרינה, עוד לא הפסדת שום דבר."

טלי מצא את המשקפיים בין הבגדים הזרוקים על הכסא ומיהר להרכיב אותם.

"התעוררתי בזמן, צעקה קטרינה. היא הדליקה סיגריה והתיישבה בברכיים אסופות מול האירוע שבָּים.

מדחפי המסוק יצרו מערבולת של גלים שטוחים סביב הטובע והוא נסחף במעגלים עד שראשו נראה כמו כדור על גלגל רולטה. האיש הכתום כבר טבל

כולו במים. הוא ניסה לתפוס בשערותיו של הטובע אבל הראש חמק ממנו לתוך הקצף.

טלי סגר את חלון המרפסת וחסם את הרעש.

"הם לא יצליחו, פסקה קטרינה, "זה לא יגמר טוב."

על הטיילת הבהב אמבולנס. שני ג'יפים כחולים ירדו אל החול ועצרו על קו המים.

"לא, הם לא יצליחו, " אמרה קטרינה, "אני מוכנה להתערב איתך שלא."

האיש בכתום התלוי על הכבל הסתחרר סביב הטובע. הוא סימן בידו לטייס.

אנשים עמדו על הטיילת וסככו בכפות ידיים על עיניהם. מכוניות עצרו,

דלתות נפתחו, נוסעים יצאו להביט. היו כאלה שצילמו. אולי תיירים.

"הייתי בא לכאן עם ההורים שלי כשהייתי ילד, לחוף הזה, " אמר טלי.

"המלון הזה עוד לא היה כאן. עוד לא היו כאן בתי מלון בכלל. לא היה כאן כלום

חוץ מחוף."

המסוק התרומם. האיש הכתום נצרב בתוך השמש הכתומה שמאחוריו.

"אמרתי לך שהם לא יצליחו, " אמרה קטרינה.

המסוק שהסתלק השאיר אחריו צלצול כבד של שקט חסר אונים. ספינת

משטרה גוצה התנדנדה אל מרכז הזירה.

"אבא שלי היה קובר בתוך החול בקבוק מים, " אמר טלי. "הוא היה חופר

עמוק, עד לשכבות הלחות, שם את הבקבוק בבור, מכסה, ובצהריים המים עוד

היו קרירים. הוא למד את השיטה הזאת בצבא הבריטי. לפעמים הוא היה קובר

גם שניים שלושה בקבוקי בירה."

"באמת? " שאלה קטרינה.

ספינת המשטרה הורידה אל הים שני אנשים בסירת גומי. ידו של הטובע

נופפה אליהם. הם דיברו אליו ברמקול.

"הינו מגיעים לכאן בשבתות. ממש לכאן, לחוף הזה, כאן למטה, ואבא היה

תוקע מקל בחול, לסמן את המקום שבו קבר את הבקבוקים."

האנשים בסירת הגומי השליכו גלגל הצלה אל הטובע. הוא לא הצליח

להיאחז בו. הגלגל נסחף ממנו וחזר לסירת הגומי השחורה.

”די, רטנה קטרינה, שיגמר כבר, שיגמר.” היא הדליקה עוד סיגריה.
האנשים בסירת הגומי משכו אליהם את הגלגל והשליכו אותו שוב. סירת דייגים
ושתי יאכטות נפוחות מפרש שייטו הלוך ושוב.
”אבוד, אמרה קטרינה. הסדין נשר מכתפיה.
ראשו של הטובע שקע ולא עלה יותר. האופק חתך את השמש.
טלי נצמד לגבה של קטרינה ומילא את כפות ידיו בשדיה. היא הפנתה אליו
את שפתיה. עשן דלף מביניהן.
”ביום שבת אחד באנו לכאן ואבא קבר את הבקבוק כרגיל. אחר כך הם
התחילו לריב. אני לא זוכר למה. בהתחלה בשקט אחר כך בקול רם. אנשים עמדו
והסתכלו. אני מניח שזה היה די מעניין לראות גבר ואישה צורחים אחד על השני
בהונגריה. הוא צעק, אל תדאגי, את לא תצטרכי לסבול אותי עוד הרבה זמן.
ואז, את יודעת מה אמא שלי עשתה? היא הוציאה את המקל מהחול והתחילה
להצליף בו. הוא התגונן עם היד.”
המסוק חזר מדרום ושוב נעמד מול חלון המרפסת. הרעש הרעיד את
הזגוגית. האיש בכתום השתלשל וירד לתוך המים.
”וכמובן שאחרי שהיא הוציאה את המקל מהחול לא הצלחנו למצוא את
הבקבוק. ואז הגיע תורי לבכות ולצרוח ואבא אמר לי, חבל שאין לי ביצה קשה
להמליח עם הדמעות שלך. זה מה שהוא היה אומר לי תמיד כשהייתי בוכה.”
”הוא היה מצחיק, אבא שלך, אמרה קטרינה.
”לא, הוא לא היה מצחיק בכלל.”
האיש בכתום העלה איתו לבטן המסוק גוף שמוט גפיים. זה היה הטובע.
סירת הגומי התחילה במסעה חזרה אל ספינת המשטרה. הקהל שעל החוף
התדלדל והתפזר. השמש שקעה.
”חיפשתי את הבקבוק בחול, אמר טלי. ”חפרתי בידיים, חפרתי כמו משוגע.
וככל שחפרתי יותר רציתי את המים יותר.”
היא נפלה על גבה והקיפה את מותניו בשוקיה.
”יכול להיות שהבקבוק הזה עוד שם, צחקה קטרינה. כששכב עליה
התפתלה אל המאפיה ומעכה את הסיגריה.

טלי נדחף לתוכה ומיד אחר כך התגלגל ממנה אל קצה המיטה מרוקן ובלוי
כאילו הנשמה עצמה נפלטה ממנו וכל מה שנשאר בתוכו הן כמה מלים
ממולמלות. החדר היה חשוך.
”אני צריכה ללכת עכשיו,“ אמרה קטרינה.
הוא לא ראה אותה מתלבשת ולא שמע אותה טורקת את הדלת וכל הלילה
שכב בתוך קמטי הסדין וחיכה לרעש להבי המסוק.

[חזרה לאתר](#)